

[Lindholt.]

til, at man tager det op til en nyvurdering, hvis man ikke fuldstændig skulle forlade ansættelse på tjenestemandsvilkår og ophæve tjenestemandsløven og kun foretage ansættelser efter de regler, som i øvrigt gælder i den private sektor.

Det kan heller ikke være rigtigt, at vi bliver ved med at bruge pensionsordninger over for en enkelt gruppe. Jeg var lige ved at sige lille gruppe, men det passer ikke længere, for det er tværtimod. Hvis vi skal stole på PP II, kommer vi op på en million ansatte pr. 1. januar 1984. Vi kan jo ikke blive ved med at have disse ordninger, når den øvrige del af samfundets borgere får folkepension.

Vi håber, at den vilje, der i hvert fald er i en hel del af partierne til at få foretaget disse besparelser og skattelettelser, må kunne udkrystalliseres i et fordomsfrit samarbejde i alle udvalgene her i tinget.

Økonomisk set er Christiania en biting. De få penge, der bruges derude, er uden større betydning, men den åbenlyse tilside-sættelse af landets love og den egenmægtige besiddelsestagen, som en lille gruppe har foretaget, viser en tendens, som folketinget og regeringen af al magt må bekæmpe. Vi vil leve i et retssamfund. I denne forbindelse er det for øvrigt interessant at vide, at nogle skolebørn i Esbjerg, som ville sælge lidt æbler og pærer til deres kammerater, skulle sandelig momsregistreres. Jo, jo, der skal være ret og retfærdighed til for dem, der ønsker at følge loven, men åbenbart ikke for alle andre grupper.

Nu har vi hørt, at regeringen vil respektere den aftale, som den forrige regering har indgået med en lille gruppe derude i Christiania. Man vil respektere en aftale om, at de skulle kunne blive boende derude i 2 år. Samtidig har den nye regering foreslået, at vi her i folketinget skal negligere og gøre indgreb i en overenskomst, der omfatter over en million lovlydige borgere. Vi skal gøre indgreb i sådan en overenskomst. Vi skal simpelt hen fjerne dyrtidsportioner o.lign. Det er borgere i dette land, der har indgået en gyldig aftale i tillid til, at den også ville blive respekteret. Men den samme regering kan altså så udmærket gå ind for aftaler, som er tvunget, aftvunget, kan man næsten sige, den forrige regering.

Jeg synes, der her tale om en proportionsforvrængning af så store dimensioner, at man faktisk til den nye regering skulle kunne sige det samme, som Cromwell sagde til det lange parlament, hvis jeg må citere:

„Forsvind! siger jeg. I Guds navn: gå!“

Christoffersen (V):

Ja, jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til, hvad der er sagt fra talerstolen her i de sidste dage, men jeg synes dog, det er interessant at konstatere, også positivt at konstatere, at et betydeligt flertal her i salen har givet udtryk for, at man positivt vil deltage i forhandlinger om regeringens reviderede finanslovsforslag. Der er, så vidt jeg kan se — og det fremgik også af hr. Heinesens indlæg — en vilje til nu for alvor at tage fat på at drøfte besparelsesmuligheder, også af et ganske mærkbart omfang. Det er klart, at der mellem partierne — og det har regeringen også givet udtryk for at den har indstillet sig på — er forskelle i opfattelserne af, hvor man bør spare, og forskel i opfattelserne af, hvilke virkninger konkrete besparelser vil have, men jeg synes, at de tilsagn, der er faldet, om, at man vil deltage positivt i udvalgsarbejdet, giver os forhåbning om, at det forslag, finansministeren nu er kommet med, sammen med det oprindelige finanslovsforslag kan danne et fornuftigt grundlag for arbejdet med den nye finanslov.

Jeg skal derfor ikke begive mig ind i en diskussion om, hvorvidt regeringen — jeg kan forstå, at nu er det ikke en gavebod — afholder et finanspolitisk udsalg. Den diskussion tror jeg vi passende kan tage op, når vi har fået gennemdrøftet den konjunkturoversigt, der er udarbejdet. Det er klart, at vurderingen af det problem må hænge sammen med, hvordan vi ser på den samlede økonomiske situation i 1974.

Jeg har en bemærkning til hr. Lindholt, som i og for sig er en gentagelse af, hvad fru Grethe Philip sagde i går, men jeg registrerede ligesom andre ordførere, at hr. Lindholt på fremskridtspartiets vegne udtalte, at det måtte være uhyre nemt i de 3 sidste måneder af det kommende finansår, altså fra 1. januar til 31. marts 1975, at skære de offentlige udgifter ned med 8 mia kr. Jeg synes derfor — nu fik hr. Lindholt ikke lejlighed til eller ønskede ikke at besvare den